

Meditació sobre la creu, la passió:

Introducció:

Així com abans he fet unes reflexions i després unes pistes més concretes per la contemplació. **Ara tot** el que diré a continuació és ja pensant en la contemplació de la passió, de la creu que ara us proposem. La divideixo en 4 apartats: aspiracions (el més llarg), contrast, Jesús t'estima, per tu.

Aspiracions:

En aquest món nostre, en aquesta societat de la que formen part, sembla que **no hi hagi aspiracions profundes ni desigs interiors** ... Hi ha aspiracions materials, exteriors (més sou, roba de marca, més coses, més cotxe, més mòbil, millor feina, una novia, ...), però costa de veure que hi hagi aspiracions interiors i profundes: ser millor persona, ser més capaç d'estimar o de perdonar, no tenir por, ser més humil i coherent. Costa trobar persones amb desig de canviar el món, de fer que les coses millorin ... I el que passa a la societat ens afecta, perquè formem part d'ella.

Mirem-nos a nosaltres mateixos, mirem el nostre interior: ¿hi ha una aspiració forta, un desig intens, una esperança ferma, de ser millors, de treballar-nos, de construir-nos, de créixer, de madurar, i de fer-ho rebent de Déu les seves gràcies, els seus dons, els seus regals, ...?? Tot es gràcia!! Cada cop aquesta expressió té més pes a la meua vida ... ¿Hi ha aquestes aspiracions en el nostre interior? ¿Aspiren a la seva amistat, al seu seguiment radical? ...

Sino hi ha aquestes aspiracions, estem lligats, aturats, immòbils, no avancem ... Si jo no aspiro a quelcom diferent del que sóc, em quedo on estic ... Sempre igual

Aristòtil deia: *“No hay viento favorable para el barco que desconoce su destino”*. Si no hi ha aspiracions res ens mou ... La vida es anar fent ..

Deia el filòsof **Jacques Rousseau** *“Quitad de los corazones las nobles aspiraciones, y habreis quitado todo el encanto a la vida”*.

Juntament amb aquesta falta d'aspiracions també hi ha **rutina**, anar fent. La rutina ho mata tot ... Les aspiracions ens vacunen contra la rutina ... A vegades també pot evitar el creixement la **tolerància total** als pecats venials, o anar a la nostra, etc.

I a **partir d'on està cadascuna** dintre d'una estoneta us posareu a contemplar a Jesús crucificat. I ell **farà créixer** les vostres aspiracions interiors, les activarà o us en comunicarà de noves.

Res, res, **tant eficaç com** per activar les nostres aspiracions com contemplar a Crist crucificat.

Quan el contemplem **donant la vida, estimant** fins al extrem, patint i morint perquè els altres tinguin vida ... ¿A què aspirarem, què desitjarem? A estimar com ell ... això és estimar veritablement, això és donar-se ... Ell és l'ícona del què és estimar veritablement.

Quan el contemplem **perdonant als** seus botxins, a aquells que l'estan pegant, escopint, flagelant, crucificant ... ¿A què aspirarem, què desitjarem? A perdonar com Ell ...

Quan el contemplem **valent**, sense vacil·lacions, seré, determinat, ..., ¿A què aspirarem, què desitjarem? A no tenir por i ser valents com Ell. Mora d'una manera poc habitual: no crida, no demana clemència, no insulta, no mira de fugir, ...

Quan el contemplem **silenciós**, humiliat, com anyell portat a matar ... ¿A què aspirarem, què desitjarem? A ser humils com Ell. Tertuliano diu: "Tanto silencio y tanta serenidad es una pista de lo sobrenatural que allí está sucediendo".

Ens cal contemplar-lo per a créixer en aquestes aspiracions que ens humanitzen, que ens fan créixer, que ens fan avançar pel camí de la santedat.

I aquests desitjos seran la porta per on entrarà en nosaltres la gràcia de Déu. Gràcia de Déu que ens configurarà a la mort de Crist.

Si el contemplem aleshores apareixen en nosaltres aquestes aspiracions, aquests desigs, aquesta esperança de que una altre vida es possible ...

És veritat que som febles i pecadors, però si el contemplem, aquesta contemplació ens transforma, genera en nosaltres aquestes aspiracions, i ens porta a demanar-li: "*Senyor, Jesús, ajuda'm a estimar donant la vida ... (perdó) ... (valentia) ... (humilitat).*"

I ell que ens estima ens donarà el que li demanem.

Dinamisme: contemplem, aspirem, demanem, rebem, quedem transformats i transformem.

No hi ha **bellesa** semblant a la de Crist crucificat,

És una imatge que parla!. **Sant Pau** en línia amb tot això ens dona unes pistes molt interessats de cara a per on ha d'anar aquesta contemplació de la bellesa. Diu ell a la carta als cristians de Filipis: "*El meu desig és conèixer a Crist, ..., compartir la seva passió i configurar-me a la seva mort, per a poder arribar finalment a ressuscitar d'entre els morts*". (3, 8-14)

"**Configurar-me a la seva mort**", vol dir, que la mort de Crist, la seva creu, doni forma, model, configuri, la meua vida, els meus comportaments, les meues actituds, les meues opcions de vida.

Aquesta **bellesa** que contemplem es **tradueix** en la bellesa de vides cristificades. La bellesa de Crist produeix bellesa en les nostres vides.

Tot el cristianisme, tota la nostra fe, tot el que Jesús ens ha volgut ensenyar, està condensat en aquesta imatge: Crist crucificat. Ell és la gran lliçó, és el gran ensenyament, és la culminació de tota la revelació de Déu. **No hi ha** en el món cap imatge, cap icona, cap símbol, que parli tant com el de Jesús crucificat.

Enmig de l'obscuritat que hi ha a la nostra societat (desastre de la política, la corrupció institucionalitzada, el drama dels refugiats, una economia que descarta o els joves que sou explotats amb uns sous miserables, etc) **brilla** una bellesa, una llum. Una bellesa i una llum que salven. Que connecten amb el més profund de nosaltres i ens salven.

Contrast

Ens farà bé contemplar la creu, la passió, i descobrirem un **fort contrast**:

Contrast entre l'autenticitat del relat que hem llegit amb la nostra vida tantes vegades incoherent amb la nostra fe.

També contrasta l'entrega de Jesús per a salvar-nos a cadascú de nosaltres amb la nostra acollida freda i poc compromesa de la seva salvació.

També contrasta el seu amor veritable vers cadascú de nosaltres amb el nostre viure una religiositat que ens porta a complir amb uns actes de pietat, fer les coses perquè toca, però sense posar-hi el cor.

Ens deia el **P. Fontdevila** en uns EEEE: "*Extraños amantes esos que sólo se ven y sólo hablan por obligación, extraños amantes ...*". Anem a missa perquè és obligatori ... "extraños amantes esos" ... Resem, perquè ens sentim obligats, "extraños amantes esos".

Deia el papa en una homilia de setmana santa, parlant del cristianisme rutinari, acomodad, superficial: "*Y de esta tibieza del alma uno se cura solamente mirando la cruz*".

Ens farà molt de bé contemplar la creu, la passió,

La creu manifestació de l'amor de Déu (Jesús t'estima):

Jesús és la **manifestació més clara de l'amor**. No podem dubtar de l'amor de Déu. Pienso que nunca se ha definido mejor a los cristianos que cuando **San Juan** dijo: "nosotros hemos **conocido y creído** el amor que Dios nos tiene" (1Jn 4, 16). Eso es un cristiano alguien que ...

Per tant, si Déu és amor, Jesucrist és Amor. I **JC desitja manifestar el seu amor**, manifestar-lo d'una manera suprema, total, arrolladora. No podia fer res més gran, ni més clar. No podem dubtar d'aquest amor, manifestat en la mort en creu ... Arriba a l'extrem del que pot fer ... Jesucrist viu el sofriment com la manera suprema d'expressar el seu amor vers nosaltres.

Poso en **exemple**: un noi agafa el metro, 25 minuts de metro, a la sortida espera a la seva novia, per acompanyar-la 7 minuts en el trajecte que a peu fa del metro a casa seva. Està d'exàmens i no hi ha temps per a més. El noi marxa content!!. ¿Pels 7 minuts que ha passat amb ella? No!!. Marxa content perquè ha pogut manifestar el seu amor. Ha perdut una hora i mitja del seu temps per estar 7 minuts amb la xicota. Ha manifestat el seu amor clarament...

Tot això ens porta a pensar que Jesús va morir content. Els que anem a Javier allà trobareu un Crist somrient .. dels pocs que hi ha ... **Com no** quedar seduïts per un amor tant palpablement manifestat..., viscut amb tanta pau, ...

Hoy contemplaremos como **JC se ha dado totalmente**, con abundancia, hasta el extremo, por eso Cristo en la cruz dirá “todo se ha consumado”, tot s’ha complert!!, “todo lo que ha podido hacer ya lo ha hecho”, “no me queda nada para dar”, “me he vaciado del todo”. El Padre, el Hijo y el Espíritu Santo han quedado extenuados dando su amor.

Doncs, tot aquest amor que veuràs manifestat en la creu **ens crida a cadascú una frase**: “t’estimo”. Podem dubtar de moltes coses però no de l’amor de Déu manifestat en la creu de Jesús !!

Per mi!!

Però d’aquesta contemplació el que més ens hauria d’impressionar, el que més hauria d’impactar, és que tot això Jesús ho fa per mi, per cadascú de nosaltres. Jesús ha mort per mi, per cadascú de nosaltres. És un gran misteri però és així: quan Jesús patia la passió ens tenia present en el seu cor. Quin gran misteri!! Com pot ser humanament parlant? no ho podem entendre. Però com que Jesús és Déu sabem que es així.

San Pau, que no va tractar personalment amb Jesús diu a la carta als Galates: “ ... *el Fill de Déu, que em va estimar i es va entregar ell mateix per mi*”.

Tots estem cridats a **fer nostre** aquesta experiència de Sant Pau .. “per mi” “ho ha fet per mi” “em tenia present a mi quan ho feia”.

La passió de Jesús és un crit: “t’estimo”, i a demes el seu és un amor fins a l’extrem. Llegiem a l’evangeli d’ahir: “Ell, que havia estimat als seus que eren al món, els estimà fins a l’extrem” (Jn 13, 1). L’amor de Jesús no es condicional, de tant en tant, limitat ... és amor fins a l’extrem ... Quan de bé ens fa la nostra pregaria personal escoltar aquestes paraules de Jesús: “t’estimo” “t’estimo incondicionalment, siguis bo o dolent, t’estimo fins a l’extrem”. Escolteu-les!!!!

Del 1 al 10 **amb quin grau** he experimentat que Jesús m’estima, amb quin grau has experimentat que Jesús ha mort per tu, amb quin gra has experimentat que Jesús et salva del teu pecat? Amb quin grau?

Aquí radica part del **problema del cristianisme** d’avui en dia: hi ha poca experiència de Deu. I com la fem? Només conec un camí, prendre’ns seriosament la pregaria.

Idees per concretar aquesta contemplació:

- . Lliure, a partir de les notes que has pres.
- . Evangeli, passatge, Jn.
- . Via creu, estacions ...
- . Isaies 52, i 53 (servent de Yahve)

Sigui quin sigui el camí que agafis us proposo acabar la contemplació d’una manera peculiar: recordo que fa molts anys a bcn vaig presenciar com un cotxe arrollava a un peató en un pas de cebra, i el matava. Devia viure a prop perquè en dos minuts la seva manera estava allà plorant el fill ... Mai oblidaré els seus crits: “mi hijo, mi hijo, mi hijo ..” Ella no feia consideracions, només plorava el fill .. com aquella mare estava davant el seu fill vull que us situeu davant de Jesucrist ...